

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

8. Dies Decemb. Maria est naturarum inter se unitarum officina; Salutaris reconciliatonis panegyris. S. Proclus Hom. de Nativit. Dom.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

8. DIES DECEMB.

Maria est naturarum inter se unitarum officina; Salutaris reconciliationis panegyris. *S. Proclus Hom. de Nativit. Dom.*

Mariae I. Conceptionis.

Quis hodie non sit pro Virgine Panegyricus; dum illa concipitur, (quod à nullo percipitur) quæ est *Salutaris*

Reconciliationis Panegyris ? Quam locuples nobis hodie aperitur officina; in quâ duæ naturæ, divina, & humana sacro-sancto vinculo sic uniuntur; ut in duabus naturis, eâdem substantiâ nixis, una tantum sit persona. Quantam nos omnes par est lætitiâ concipere: dum illa, quæ est causa nostræ lætitiæ, concipitur? Quantò, & amoris impetu in eam ferri: quæ est Mater ipsius Amoris, & quo post Deum, nihil est amabilius. Nihil sic indiget magisterio, quàm Amor: nec enim turpiùs erratur, quàm dum, quod dignum est odio, amatur. Amare verò, is docet optimè, qui est optimus, qui & ipse totus Amor est: & cujus tota vita, amor est: & qui quilibet amando, facit amore dignum, quod amat: Deus, inquam, cujus exemplo quidquid amatur, securissimè amatur. Is verò post se ipsum nihil amavit supra Mariam vehementiùs: nihil condidit amabiliùs. In tota rerum natura nihil est animâ humanâ post Angelos, & dignitate suâ, & pulchritudine amabiliùs: sic ut visâ illâ pulchritudine homo mallet subire omnia omnium Martyrum tormenta: mallet, licèt foret alter divitiis Cræsus, facere bonorum omnium jacturam: mallet, licèt

venustate formæ esset alter Absolon, amisâ omni pulchritudine, Thersite esset deformior: quàm illam minimo minimi peccati nævo contaminare.

• II. Si quævis anima sit tantæ pulchritudinis, quantæ debuit fuisse Anima Mariæ, quæ velut animarum Regina, elegantissimam reculit Deitatis imaginem: sic ut nulla fuerit, aut futura sit elegantior: cujus aspectu, velut lucidissimi in creatis, speculi sui, seipse Creator oblectârit: præsertim cum eadem Anima, beneficio illi uni singulari, ab omni fuit peccati labe (quæ unica tollit, minuit animæ amabilitatem) tam originali, quàm actuali eximia, adeoque puritate suâ, amabilissima. Quid, quod Gratiarum in ea plenitudo: & virtutum omnium in ea occurrentium perfectio, ac bonorum omnium naturalium, ac supernaturalium copia, sit maxima illam amandi illecebra. Fuit enim, ut naturæ prærogium: sic & Gratiæ miraculum. Angelus plenam eam extulit, dum gratiâ plenam protulit. Quid poterò pulchrius Gratiâ: quæ omnis cum Deo, quæ pulcherrimus pulchritudinis Auctor, amicitia: ergo est? Si quævis etiam minimæ gratiæ tanta est pulchritudo: quanta erit, ubi est Gratiæ plenitudo: quidem tanta, ipso primo, quo concepta est, momento, ut nullus eam adæquârit, ut omnibus nobis abundet. Huic plenitudini Gratiarum accedat plenitudo Virtutum, & quidem singularum in summo gradu eminentium: hæ singulæ adeo fuerunt in eâ absolutæ, ut meritò Regina Virtutum indigetur: virtute autem nihil amabilius. Merita verò ejus tanta fuerunt, quanta illius gratia nunquam vacua, aut feriendo otiosa: quantæ virtutes semper inrensæ: quanta

quanta Gloria, inter Beatos omnes summa. Et Virgo tanta tam amabilis, quam ipsa amabilitas, tuum non mereatur amorem? ó mi Amor! quò vagaris? híc fige sedem, ubi nullam reperies ab origine, originis labem? Unde Filius Dei suam desumpsit carnem: non errabis amando, nec peribis errando.

III. Agnosco te Matrem meam, ó Mater Dei, & Mater Gratix, & Misericordix! obsecro, ne obliviscaris nominis tui: de quo tu ipsa gloriaris. Mater Gratix diceris & Misericordix: sed hunc titulum quid tibi dedit, nisi nostra miseria: quia tam sumus miseri, ut egeamus omnes tuâ gratiâ, & miseratione. Quare, quia ego sum omnium miserrimus, majus & jus præsumo me habere in viscera tuæ Misericordix. Dignitas magna tua, accidit ex mea maxima indignitate: Sanctitas tua ex meis peccatis: ideò præsumo me habere primum locum in tua misericordia: quia primus, & maximus omnium peccator sum, & plus cæteris miser. Non tantâ pernicitate fertur in cadaver aquila, quam in miserum tua misericordia; quæ tunc demum desinet miseri, dum deerit, cui misereatur. Matrem Dei, te fecerunt peccata hominum: at peccata mea sola sunt tot, ac talia, ut vel illa solùm sufficerent, ut te facerent Matrem Misericordix. Recordare, quod hunc honorificum titulum, de quo post titulum Matris Dei, & Virginis, supra cæteros gloriaris, ego solus possim sustentare, ob innumera mea peccata spero in misericordia tua: Ego miserrimus, & credo verissimè dictum à famulo tuo Blosio:

(a) *Citius calam & terra perierit: quam tu aliquem serio*

Q99 +

de m-

(a) *Specul. Spirit. c. 12.*

se implorantem, tuâ ope destinas. Quanto certius credes illam fuisse conceptam sine labe: tanto citius expiaberis ab animi clade.

Nulla fuit labe in mente, aut corpore tabes.

9. DIES DECEMB.

Christi velle, fecisse est. *Ambros. de bono cap. 12.*

Christus, I.
homo &
Deus.

HActenus de Deo, modò delabimur ad Deum. *Homine* ut cum eo brevi nascituro, moriamur mundo, renascamur cœlo. Quid non sperandum ab illo boni? cum parâ tesseram, *illius velle, sit fecisse.* O velit tantum, (& quid non volet nobis boni, ipsa Bonitas) & fiet. proferat semel illud leproso dictum: *Volo, mundare.* & illicò mundus erit totus mundus. Christo enim voluisse mundare, est mundasse. Ut igitur extorqueamus illud *volo*, ab eo: cuius velle, est fecisse, ad Christum, ut ad omnis amoris centrum, & Intellectus nervos omnes industriæ, & voluntas omnes vires amoris convertat. In primis, si amorem è corde evocet species pulchritudinis, est ipse speciosus formâ præ filiis hominum. Quia quam pulchritudinem habuit Verbum, quod erat in principio apud Deum: eandem habet & Verbum Caro factum. Ejus Divinitatem copulatam cum ejusdem Humanitate, scitè describit Isidorus: (a) *Mediator Dei, & hominum, homo Christus Jesus: etsi aliud, ex Patre: aliud ex Virgine: non tamen aliud ex Patre: aliud ex Virgine: sed ipse æternus, ex Patre: ipse temporalis, ex Matre: ipse qui fecit:*

(a) *Sent. l. 1. c. 16,*